

PERIÓDICH SATIRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÁ AL MENOS ONS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

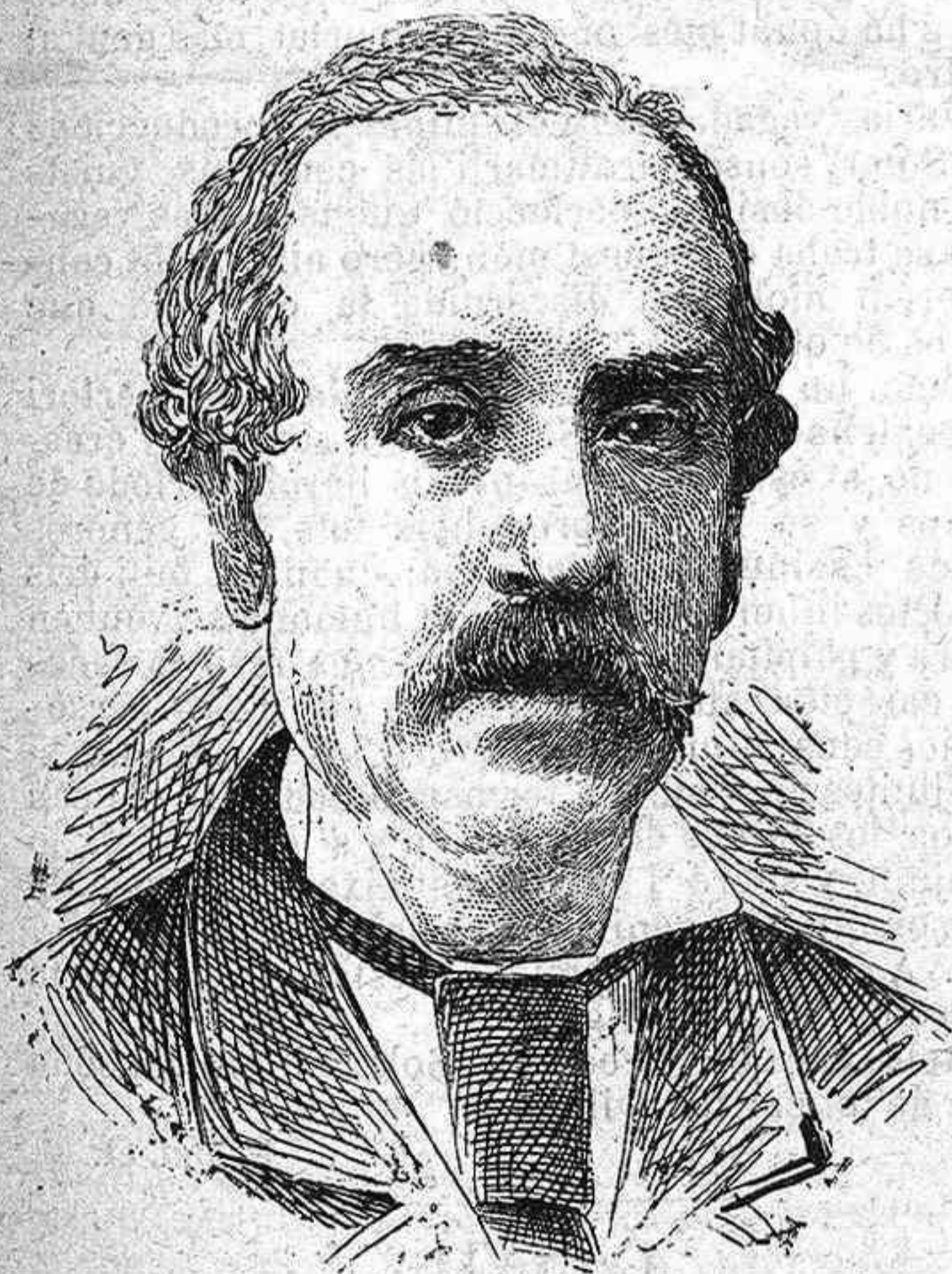
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

ANTONI DE BOFARULL.

—
Historiador distingit
y escriptor incomparable,
brilla en lo camp de las lletras
ab un renom respectable.

CRÓNICA.

Ha arribat lo gran moment.

Perque tot sigui estrany en aquesta terra de las butifarras (no tot Espanya ha de ser terra dels cigrons) s' está celebrant l' apoteosis de l' Exposició universal, sense que l' Exposició universal estiga llesta, ni molt menos.

Al revès de lo que succeheix en los teatros, la representació de l' obra de gran espectacle, comensa pèl final.

D. Francisco de Paula me fa l' efecte de un xaró arribat de fora, que s' entaula á ca 'n Cap de Créus, y que al preguntarli 'l mosso quina sopa vol, respon:

—En quan á sopa, ja 'n parlarém després: ara de moment, pòrtim una racció de crema.

Y s' atraca de crema fins á enfitarse... de manera que després es impossible parlarli d' escudella.

..

La crema de las festas actuals es l' arribada per terra de la reyna regent y l' arribada per mar de las esquadras nacional y extrangeras.

Los elements oficials han dispensat á la primera una acullida tot lo calurosa que poden ser las cosas oficials. Archs de triunfo més ó menos de quincalla, iluminacions més ó menos espléndidas, carretetas en gran número, molt frach, molta condecoració, molta fastuositat, y una sèrie interminable de festas y ceremonias. Fan lo que deuen.

Pero ab lo que fan no logran despertar l' entusiasme del poble.

L' element popular com los sediments geològichs se compon de varias capas. La primera, ó siga la més superficial, la forma la curiositat y

aquesta s' excita fàcilment, acudint sens falta á tots los espectacles de caràcter gratuít.

La segona capa, ó siga la del entusiasme, ja es més dura y refractaria, de manera que per poder rompre la capa superior y manifestarse, se necessita que 'l foch intern bulli y provoqui una gran explosió.

Aquesta no 's veu més qu' en los grans moments de la historia. Va experimentar-se á l' any 60, després de la tan gloriosa com infecunda guerra de Africa, y s' experimentà encare més forta y per última vegada vuit anys després, al triuñar la sempre gloriosa memorable de Setembre.

En tals ocasions no sigui necessari que las autoritats omplissen de bandos las cantonadas de la capital y la secció oficial dels periódichs, retrayent y recordant los debers de la cortesia y de la lealtat proverbials del poble barceloní. Sense necessitat d' excitacions de cap mena, l' entusiasme 's desbordà ab la forsa de una explosió...

En cambi avuy... Res, visquem y mirém.

L' arribada de las Esquadras es un dels fets més importants en las actuals circumstancies extraordinarias.

Las nacions més poderosas d' Europa y América 'ns envían mostrars de son formidable poder, y no en sentit de amenssa, sinó en só de pau.

¡Bèn vingudas sigan al port de Barcelona!

La ciutat viu avuy escoltant á totas horas l' eco de las canonadas.

¡Si se 'n gasta de pólvora en salvas!..

Sembla que 'ls barcos se las hajan apostadas á quin farà més estrépit.

Y D. Francisco no cab dintre de la pell, al veure que ja en vida 'l *canonisan*.

Pero aixís y tot, ell es qui 'ns reserva 'l gran estrépit. Un tró més formidable que totas las salvas reunidas no 's deixarà sentir fins al final de l' Exposició, 'l día que 'l canó municipal se carregui fins á la boca, servint de taco 'ls comptes del gran certámen.

La literatura catalana está d' enhorabona.

¡Quí havia de dirho pera allà á l' any 1868 quan era casi un delicté l' escriure en catalá! ¡Quí havia de créurho quan de una manera més depressiva que las persecucions oficials, pesava sobre d' ella l' indiferencia, l' apartament y 'l desvío dels cultivadors de la literatura castellana, ansiosos de monopolisar per la seva llengua 'l dictat exclusiu de idioma nacional!..

Han passat anys, y Catalunya no ha cedit un moment en sas resolucions, demostrant que la tenacitat y la perseverancia son los distintius del nostre caràcter.

Han passat anys, y avuy las obras catalanas de tots géneros se contan per centenars.

La poesia lírica té representants de cap d' ala; la novela troba cultivadors de talent; lo teatro conta ab un repertori nutrit y variat, y la premsa política y literaria, al igual que las ventadas ab la llevor de las plantas, escampa y propaga per tots los confins del antich principat lo cultiu del idioma catalá y excita 'l gust que produheix per tot arréu la lectura de las obras catalanas.

Tenim literatura y per lo tan en las esferas de la producció intelectual tenim autonomia.

Sols faltava que aquesta 'ns sigués reconeguda, y acaba de serho de una manera terminant per la primera corporació literaria de la nació.

L' *Academia de la llengua* estava encarregada de adjudicar un premi de 5,000 pessetas, creat per la reyna regent, á la millor obra dramática estrenada durant l' any 1887, y encare qu' en un principi pensava limitarse 'l concurs á las obras escritas en castellá, se acabá per reconéixer la qualitat de nacionals á tots los idiomas que 's parlan dintre de la nació espanyola.

Admés aquest principi, l' aludit premi ha sigut otorgat á una producció catalana, ó siga al drama *Batalla de reynas* de D. Frederich Soler.

Aquesta victoria legítima y merescuda no es, ni pot ser la de una literatura sobre un' altra literatura germána; es sí, 'l triunfo de la rahó, del bon sentit y de la justicia.

Y tinguis en compte que al dir aixó desdenyém per infantil lo propósit que alguns han atribuít á l' Academia espanyola, de interessar ab aquest acte, l' opinió pública de Catalunya, á favor de la reyna regent, en son viatge á las provincias catalanas.

Si tal hagués sigut l' objectiu de l' Academia, aquesta hauria donat mostrars de desconéixer l' interesa del caràcter catalá, poch sensible á las distincions honoríficas, y suficientment prácticich per donar á cada cosa lo seu merescut, fent separació completa de la literatura y de la política.

Nó: al premiar l' Academia á Frederich Soler no ha volgut sustreure en favor de cap institució una part dels aplausos que dispensa 'l públich al eminent dramaturgo, sinó recompensar lo mérit, la constancia y la potencia creadora del poeta, que si no fundador del teatro catalá, cronológicament considerat, ha sigut sempre son puntal més ferm y 'l que ab més seguretat, y per espay de 25 anys ha donat més obras y ha portat més gent al teatro.

Varias vegadas hem examinat las produccions de Soler, sense escatimarli las censuras, guiats del noble desitj de perfecció que tan raras vegadas se troba en aquest món; pero aixís y tot considerém molt bèn discernida la distinció que acaba de otorgarli l' Academia.

Quan un poeta dramátich conta un repertori tan extens com lo de Soler; quan son afany creador no s' estronca durant tan llarch període de temps y sa ploma produheix tots los géneros desde 'l sainete á la tragedia; quan en mitj dels defectes inherents á tota obra humana se veuen viure y palpar las manifestacions més variadas del caràcter catalá, encarnadas en tipos y personatjes sens fi ni terme, llavors las obras com si s' ajuntessin venen á formar lo pedestal del seu autor; los detalls desapareixen y s' engrandeix lo conjunt, y sobre 'l conjunt s' aixeca la figura, la personalitat, lo geni creador del poeta.

L' Academia ha premiat aquesta figura, aquesta personalitat, aquest geni.

Rebi, donchs, Frederich Soler, l' enhorabona que de tot cor li envihém.

P. DEL O.

¡CÁSATI!...

A MON BENVOLGUT AMICH EN PERE SOLER.

SONET.

Amich apreciat y benvolgut:
per conducto bastant autorisat
diu que trencarte 'l coll t' has proposat
segons fa molt poch temps hi sapigut.

Y com ja sabs que ab tú, sempre hi tingut franquesa, vaig á dirte la vritat: jo 'm creya qu' érats molt espavilat y veig que unas faldillas t' han vensut. No sè com gosas fer tal disbarat: y sent com ets, encare tan novell ¿no sabs que 'l qu' es casat, viu rabiós? Mes ¡ay! Si es que *Cupido* t' ha fletxat; tan sols puch dirte 'l ditxo aquell tan vell... Casat noy... que tindrem dona tots dos.

LLUÍS SALVADOR.

LO SANT DEL AVI.

(ILUSTRACIONS DE MARIANO FOIX)

casa del senyor Patrici no s' entenen de feyna. Desde bon dematí la minyoneta no fa altra cosa que pujar y baixar l' escala, carregada de paquets, ampollas, cistells y tota classe d' articles líquits y sólits y sempre sustanciosos.

Es Sant Patrici, día senyalat y memorable, que reuneix entorn de la taula del bon senyor á tots los individuos que componen lo qu' ell ne diu la sèva llocada.

Desde que va vendres la botigueta d' adroguer, retirantse del negoci, 'l senyor Patrici celebra 'l sèu sant ab més esplendor que avants.

—Quan tenia l' establiment— diu ell, pronunciant la paraula *establiment* ab una especie d' énfassis que li escau bastant,—no las podia fer aquestas cosas. A lo millor, tot dinant, entrava una criada á buscar un xavo de safrá ó un fregall de quarto, y ¡alsal aixecat y deixa 'l menjar... En los días usuals, tan se me 'n donava; pero en festivitats en que un hom á taula hi está bè, la veritat, era molt empipador.—

Per xó, ara que ho pot fer, lo senyor Patrici tira lo que 's diu la casa per la finestra, y gasta en lo dinar del día del sèu sant una bona part de lo que ha ahorrat venent fregalls y xavos de safrá.

La senyora Cisa va y vè de l' una part á l' altra, preparantho y dirigintho tot. Es una verdadera mestressa de sa casa, y está convensuda de que no pot anar bè res, sense que ella hi posi la mà.

—¡Pero no siguis aixís!— li diu ell—¿quina necessitat ne tens d' atribularte, anant al darrera de la minyona, com si l' haguessis d' ensenyar de caminar? ¿qué no es prou bona ella per ferho tot?

—¡Y qué tè de ser! ¿qué tè de ser! Vès, déixam estar: no t' hi fiquis tú ab las cosas de la cuyna. ¿Qué vols que deixantla sola fassi algun disbarat, y després en Ramon se n' estigui rihent tot lo día? ¡Oy, quin un en Ramon per dissimular las cosas que troba en lo menjar!

—Es que tú, á la tèva edat, ja no...

—Créume, vésten al balcò á pendre 'l sol, que aquí no hi fas més que nosa... ¡Mira! Crech que trucan. Ja deuben comensar á venir.

L' ex-adroguer obra la porta.

—¡Hola! ¡vosaltres! ¿y tú també, Pepet? ¿y la nena, ahont es? ¿qué no la porteu?

—Sí; vol pujar la escala tota sola, y crech que encara es al primer pís... ¡Ala Pepet, dóna 'ls bons días al avi?

—¿Allò de la décima?

—¡Nò, home, nò! La décima es per després de dinar. ¡Mirissela, aquí la tè la senyora! ¿Ja has

pogut pujar al últim? ¡Fès un petó al avi!—

La comitiva que ara acaba d' arribar es una filla del senyor Patrici, ab lo sèu marit, en Ramon—lo terror de la senyora Cisa en assumptos de menjar—y las dugas criaturas, en Pepet, nen de deu anys y l' Emilia, de set.

Abrasantse y fentse petons, se n' entran tots plegats cap á la sala, ahont lo senyor Patrici fa ballar als dos nèts, posantse n un sobre cada jonoll, mentres las dugas criaturas cantan y rihuen.

En tot aixó, tornan á trucar.

—¡Anéu á obrir!— crida 'l senyor Patrici sense aixecarse, per no desferse dels seus nets...—¿Qui es? ¿La Catarineta?

Efectivament: es l' altra filla del adroguer, ab lo seu marit y un noyet de vuyt anys.

La escena dels petons, abraçadas y felicitacions torna á repetir-se ab més animació que la primera vegada.

Passats alguns moments, las tres criaturas se posan á jugar ab l' avi, las dugas germanas se 'n van á la cuyna á ajudar á sa mare—ó á amohinarla, segons diu ella—y 'ls dos cunyats comensan á fer cigarrillos parlant del temps, del govern y de la exposició.

Mentres tan pèl pís ja se sent una mica de perfúm del arrós que s' está arreglant.

—¡Cuydado, senyora Cisa!— crida en Ramon, veji que aquest arrós no se li agafi... ¡Hum! Casi 'm sembla que ja ho deu estar...

—¡Calla, calla! heretje,—respon la sogra desde la cuyna,—¿ja comensém á tirar indirectas?

—¿Encara vol que li digui més directament?—

La minyona ja ha parat la taula—que aquest dia s' ha d' aixecar de totas dugas alas—y comensa á acostar cadiras.

—¿Quánts son?

—Vès, cóntaho tú mateixa: l' amo y jo, las noyas, tres criaturas y ells dos.

¿Nou entre tots?

—Sí; 'ls nens se posarán aquí tots junts: aquí la gran, aquí la Catarineta, en aquest cap los dos gendres, y ell y jo en aquest altre. ¡Au, porta l' arrós!

Y aixecant una mica més la veu, anyadeix:

—¡Ala, señores, á taula! A veure qué tindrà que dir d' aquest arrós en Ramon.

Tots s' assentan en lo lloch senyalat: la colocació de las tres criaturas dona un quart de feyna: l' un está massa baix; en Pepet no vol seure al costat de sa germana, l' altre nen vol estar á la vora de son pare...

Per fi 's logra armonisarho tot, y 's comensa á dinar.

La senyora Cisa fa veure que menja; pero en rigor no té altra ocupació que observar los moviments de 'n Ramon, lo crítich culinari de la casa.

Pero en Ramon, que ni 's recorda de la seva

sogra y que troba l' arrós excelent, menja y s' atraca sense mirársela.

La senyora Cisa no 's pot aguantar.

—Bè, veyám, encara no has dit res d' aquest arrós.

—¡Ah! fa l' altre, aixeribintse,—no li he dit res per no disgustarla; pero ja que 'm busca la boca, li diré que...

—¿Qué? Veyám... ¡Ja dirás algún disbarat!

—Nó senyora; lo que li diré es que es dols y que hi ha pocas especias...

—¡Grandíssim...!—

La senyora Cisa no pot continuar, per no trobar una paraula prou enérgica pera contestar al seu gendre.

—¡No 'n fassi cas, mare!— exclama una de las fillas, interveninhi—¿no veu que aixó ho diu per ferla enrahonar?

—¡Oh, ja es capás, ja! ¡Com qu' es un heretjel!—

Tots se posan á riure y 'l dinar segueix endavant.

Lo senyor Patrici reventa de satisfacció; á cada moment diu alguna cosa á qualsevol dels nets; aquestos no fan més que cridarlo, rihent, tirantli pinyols d' oliva quan ningú 'ls mira, y excusantse l' un ab altre quan ell fa veure que 'ls renya.

Després del arrós venen los demès plats y últimament compareixen los postres y la crema.

—¡Crema!— diuhen las criaturas quan veuhen la gran plata damunt de las estovallas,—¡Crema!

—¡Alto!— diu en Ramon, dirigintse al seu fill, —avants de tastar la crema tens de dirnos la décima. ¿Ja te 'n recordas?

—Sí senyor... crech que sí...

—Donchs, au, dígala: senyor Patrici, va per vostè.

—Veyám, veyám com t' explicas.—

En Pepet mira una estona al sostre y tot de cop romp ab los versos.

—«Recibid en este dia...»

¡Ja me 'n recordo!

«Recibid en este dia
de San Patricio glorioso
el...»—

Aquí 's para.

—¡Ból! ¡ja no 'n sabs més?

—Es que la Conxita 'm fa pessigollas á las camas.

—¡Tú, déixal estar! ¡Au, digas!

—....«saludo cariñoso
que...»

—¡Oh! No val aixís: torna á comensar.

—Bueno.

«Recibid en este dia
de San Patricio glorioso
el saludo cariñoso
que vuestro nieto os envía.»

—¡Bravo! ¡Vina á fer un petó al avil...

—¡Oh! Si encara no está acabat.

«...que vuestro nieto os envía.
Tan inmensa es mi alegría...»

¡Aquesta torna á ferme pessigollas!...

«.....mi alegría
que no sé cómo expresaros....»—

Aquí 'l nen, en compte d' expressarse, 's gira cap á la seva germaneta y li venta revès.

Aquesta s' hi agafa y sense volguer, toca al al-

tie nen que se li ha posat al costat. Lo cosinet plora, los pares hi corran pera separarlos y res-

tablir la pau; pero la batalla infantil s' ha enmaranyat de tan mala manera, que á pesar de la pressa, no 's pot evitar que totas tres criaturas rodin per terra, fetas una pila.

En Ramon estoba als seus, la Catarina plantofeja al altre y per fi de festa sense menjar crema ni acabarse la décima, quedan tancats, cadascú en un quarto, en cástich de la seva insubordinació.

L' avi intercedeix á favor seu: pero 'ls gendres se negan á concedir l' indult... fins que han passat cinch minuts.

—¡May més voldré dir cap décima! —murmura en Pepet, mitj somicant, quan surt de la clausura.

—Tens rahò— diu son pare— l' any que vè la dirá ta germana.

—Jo també li faré pessigollas.

—Jo—salta la Conxita—tambè 't pe-

garè.

—Jo m' hi tornarè.

La batalla sembla que torna á iniciarse; pero en Ramon hi acut á temps y restableix l' ordre.

—¡Ala!—diu—no vull renyinas entre vosaltres. ¡Veniu aquí tots tres! Poséuvos en renglera. ¿Us estiméu forsa?

—¡Sí senyor!

—¿Us perdonéu?

—Sí senyor.

—Pues per firmar la pau cridéu tots tres: ¡Viva l' avi!

—¡¡¡Vivaaaaaa!!!

—Ara á menjar crema.

A. MARCH

UN MAL ENTÉS.

(HUMORADA POLÍGLOTA-INTERNACIONAL.)

La carta ho deya bèn clar; lo mister arrivaba aquella nit.

A mí com á casi tothom me carrega tenir hostes á casa; pero no quedava remey... l' hi havia de fer venir.

Com vostés encare no 'l coneixen, vaig á presentar-lo: Un home alt, altíssim y molt més prim que alt; un nas, d' un tamanyo si fá no fá com de una porta d' escaleta; las orelas á proporció, las dents, tres vegadas més grossas que las de 'n Romero de la Barra, y que dehuen haber tingut algun disgust entre ellas, puig que están separadas unas d' otras; tè y porta un coll, llarch y prim com la xamaneya del monument á Colón, y una xistera blanca, com lo campanar de Betlém.

S' anomena mister Kahrkih Nyoolyh; tè trenta tres anys y es viatjant de una fabrica inglesa de agullas de cusir y mistos d' esca.

Cada any vè; es dir, aquest es lo segon any que vè; l' any passat fou quan lo vaig coneixer; me va salvar la vida... Figúrinse, que un dematí, surto de casa, per anar com de costum á dir missa; recordo que caminava tranquil y cofoy, perque aquell dia havia estrenat una teula y un manteu, quan de prompte 's posa á plourer... apreto 'l pas, y la pluja també va apretar... en ma precipitació, poso 'l péu damunt d' un rail del tranway (que diu ell) y ¡cataplúm!... mon venerable individuo cau tan llarch com es... Sensaciò; alguns tunos rihuen... las donas xisclan... los municipals corren... y jo mentres tan m' ofegava embolicat per allí terra... De sopte, la Providencia, en forma estranya, m' agafa ab una grapada, y á empentas y tomballos, logra tornarme á ma natural posició... Miro mon mantéu ¡quina llástima!... miro á la Providencia ¡era mister Kahrkih Nyoolyh!... estench la má, dientli;

—¡Gracias!

Y ell tot sério:

—¡Yes!

...¡Jiiiiiii...! ...¡Nang... gananang.... nang.... nang...! ...Uuuu.... u... u.. Pim.... pom.... pam.... pum.... (tot aixó, vol dir que 'l tren de Fransa arriba.)

¡Ja 'l veig!...

—¡Ola, mister! ¿qué tal?

—Yo venir con mucho *cansamienta*.....; este carrilo, ser *bocup* dolent.

—¡Ah!... *yes, yes*... *vosté tiene razón*...

—*¿U vous me llevar?*

—A casa mía.

—¡Oh!... *gentlement, gachias, gachias*... yo dar mi *agradechimienta* á vos.

Y ab romansos d' aquets arribem á casa.

Al entrar á l' escala passava pèl carrer una dona ab lo cistell y lo fanal, cridant «moniatos calents...» ell va preguntarme qu' era alló, y al dirli jo, obrí sa cartera y apuntá en un full:

—«Las patatas *cocimentadas*, venderse á gritos por las ruas.»

Ja feya estona qu' eram al llit.

De prompte sento un soroll estrany... me desperto, y escolto ab atenció... Aixó es en lo quarto del inglés... ¿quina 'n farà?... Per lo que pugui ser me vesteixo... Es tan mon atribulament, que 'm ficava la camisa per calsetets, y aquests per aquella...

¡Ja estich vestit!... Sento ramor de passos... guipo pèl pany de la porta y veig al inglés mitj vestit y embolicat ab la manta, que ab la llumnera á la má, passa tot sério... No sè qué pensar ni qué fer: lo tenir por no m' está bè, per lo tan, me carrego de resolució y obrint ab cuidado, camino de puntetas darrera d' ell... Obra la porta de un cert lloch molt secret, mira y torna á tancar-la... ¿Y ara...? va cap á la cuyna... obra 'l rebost ¿si tindrà gana?...

Pero nó... veig que busca molt, y no fa cas dels queviurers que allí hi ha... Per fi llenza un suspir de satisfacció... ¡ha trobat un cistell gros y l' agafa!... ¡y se 'n va cap á la porta del pis...

Aixó s' embolica... Obra, y baixa.

Jo darrera d' ell.. Arribem á baix: obra la porta, y surt al carrer....

¡Ah, ja! deu ser sonambul...

Se 'n va dret cap al sereno, l' atura, enrahonan-

una mica, y 'l sereno se 'l vol endur detingut; intervinch, y m' entero del cas.

—El senyor, toda la *nochamienta* gritar patatas cocidas, y no dejar que yo duerma; yo bajar, á comprar todas las patatas para que se marche... ¡vaya unas horas de venderr patatas!

¡S' havia figurat que 'l sereno cridava «moniatos calents!»

CAPELLÀ PRE-HISTÓRICH.

LLEY DEL CONTRAST.

Ja t' he dit moltes vegadas que si 'l que preténs de mí son paraulas ensucradas ó rialletas enmeladas, noya, no 't puch pas servi.

Quan anar al tèu darrera, d' enamorada fatlera possehit, foll vaig voler, mès que ser gens falaguera, desdenyosa vares ser.

Després, quan ja del olvit cercant anava 'l repós, lo tèu desdeny benehit se convertia atrevit en extrany foch amorós.

Y es en mí tal la fredor que 'l contrast va inocular que ara dupto y no veig clar, si es lo cel d' aquest amor aquell que 'm vares negar.

J. BAUCELLS PRAT.

TOROS Y CABALLS.

—¿T' agradan los caballs? preguntava un setmesò de l' *ayga-lifa* á un jove de hongo de feltre y americana curta.

—Sí, noy, li va respondre l' interpelat: m' agradan molt, sobre tot quan los monta un picador y 'l toro entra á la pica.

Aquesta es la síntesis de dos diversions, de las quals la una será sempre popular mentres corri sanch roja y bullenta per las venas espanyolas, y l' altra no ho será may, á no ser que la sanch espanyola se transformi en xarigot inglés.

Questió de temperament... y hasta de temperatura.

¿Cóm s' ha de poder comparar may l' animada festa dels toros, en una corrida com la del dijous

de la senmana passada, la plassa plena á curull, la multitud pantejant d' emoció seguint los menors incidents de la lidia, ab l' aspecte engomat, enterch y exólich del Hipódromo, ahont la qualitat pretenen que ha de suplir al número y la moda convencional á la franquesa espontánea, febril y estrepitosa?...

Los enemichs de las corridas dirán que 'ls toros son una barbaritat. Tal vegada tinguín rahò; pero son una barbaritat hermosa y en algunas ocasions hasta sublim.

En cambi las carreras, sense deixar de ser també una barbaritat en quan posan en perill la vida del *jockey* y la del caball, constitueixen un joch, y un joch de ventatja, ja que las cantitats que s' atravessan no 's fian sempre á la lleugeresa del caball, sinó també, las més de las vegadas, á las maulas del que 'l monta.

Deixém, donhs als aficionats á la festa británica, repatallats en sas carretetas; deixémlos que al sortir del Hipódromo desfilin per la Gran-vía, serios y encarcarats y com dihent:—«Miréu, miréu com gastém la plata» y encaminémnos al temple de l' art nacional rodò com una rosquilla y animat com lo carácter nostre.

Al sortir las tres quadrillas, formant una legió de gent garbosa, tothom s' alsa del asiento y aplaudeix, inclús una *real jamona* estrangera, que séu al mèu costat, y que al veure á n' en Mazzantini, xapurreja:

—*Es un buen moso*

La tal jamona era també al s'u temps una *buena jembra*, que per allà á l' any 64 havia trastocat al jovent de Barcelona. Los que quedan de aquella época 'm guardarán de mentir, si 'ls dich que la mèva vehina era la célebre *Pitteri*

Avuy l' aèrea bailarina es una dona fornida y de faccions molt pronunciadas. Tè una conversa agradable y conserva entre altres atractius la mirada viva y seductora de uns ulls que no son blaus ni negres, ni verdosos, sinó de color d' or; pero de un daurat diáfano.

Al recordarli 'ls seus triunfos, suspirava:

—¡Cómo ha cambiado Barcelona!... ¡Entonces era mucho más hermosa! ..

La corrida estigué animada.

Los toros braus y de poder en la sort de picas, se feyan de sentit en la segona sort y en la tercera. Tots van causar desastres en la caballería, enviant á dos ó tres picadors á tastar l' árnicia del Sr. Mariano. En los *quites*, los mestres admirables.

De parells van posarse'n alguns al seu lloch: altres van resultar una mica passats. Al sisé toro, qu' era 'l més valent de tots los que van presentarse, varen adornarlo 'ls tres mestres, després de ferse pregar llarga estona pèls morenos del *tendido de sol*.

Respecte als matadors, Lagartijo se 'n endugué la palma. Quan ell agafa la muleta es qüestió de prosternarse, y 'l dijous no sols se portá bè ab lo drap, sinó ab l' espssa. A instancias del públich lo president li concedí una orella.

Frascuolo demostrá una valentía sens parell en lo segón toro. ¡Vaya una manera d' embrocarse! ¡Y quínas estocadas més fulminants!... Per no ser menos que 'l seu company y rival, guanyá també l' orella del segón.

Mazzantini, desgraciat. No content ab haver degollat al toro tercer, arrancant l' espasa per

amagar lo delicte, matá 'l toro sisé á punxadas, tal com las sogras solen matar als gendres. Una vegada, al punxar, li deixá l' espasa atravessada á tall d' imperdible. ¡Pobre toro! No li faltava més que una mantellina per presentarse guarnit com cal á qualsevol café flamench.

Sense aquest incident, la *corrida* hauría sigut de primera.

Entenemnos, sense aquest incident, y sense la presidencia del Sr. Miró, que estigué detestable.

A horas d' ara aquest senyor s' haurá convenut que no es lo mateix presidir una *corrida* que deixatar una cantitat de morter, y construhir una casa al Ensanxe.

Pero com aprecio al Sr. Miró, vull disculparlo de las sèvas distraccions.

Desde que vaig veure que se li asseya al costat lo Sr. Nas-vidal, ja vaig dirho:

—¡Penjada! Lo nas de aquest senyor tè molt mala sombra.

***

Ahir havia de celebrarse una nova *corrida*.

Dispensin si no 'n parlo.

Per ferho arribo una mica massa tart. Ja 'ns desquitarém, que aquest any ray, gracias á la activitat del Sr. Piera, hi ha més *corridas* que llançonissas.

PEP BULLANGA.

LO CORCH Y LA ENREDADERA.

(APÓLECH.)

Vaig plantá una enredadera
en un test del mèu balcò;
may sò vist tanta verdò
ni un' ombra més falaguera.

Pero tan com s' enfilava
y del cim era més viva,
de la soca primitiva
més seca y trista quedava.

A dalt fullas y més fullas,
á baix ni plansons hi havían,
á dalt flors que al sol s' obrían,
á baix tristesa y despullas,
y ni las fullas de dalt
ni las que al sol se badavan
floreteras, per re 's cuydavan
de la soca principal.

En tan que un corch malehit,
furgant y sempre furgant,
ab sa deria may parant
la serrava día y nit.

Fins que un jorn no veig dauradas
flors, ni fullas reverdidas,
las unas eran marcidas
y las altres desfulladas.

Miro 'l tronch, tot corcat era,
de lo insecte la ferida
havía robat la vida
á la pobre enredadera.

Quan un poble ha recobrat
sos drets y á la llum s' aboca,
pert, si no cuyda la soca,
la vida y la llibertat.

JOSEPH M.ª CODOLOSA.

PRINCIPAL.

Avants d' entrarhi detinguémmos á contemplar la fatxada restaurada.

Sempre m' ha sigut antipátich aquell frontis panxut qu' en lloch de atreure al públich lo repeleix, com si li dongués una empenta. Aumentan aquesta antipatia 'ls adminículs que l' adornan, com pedestals, bustos y estatuetas que sembla tot fet de pasta de carquinyoli.

Donchs ab la ditxosa restauració no ha desaparegut res de lo que xoca y disgusta: tot s' ha reduhit á pintar la fatxada, inclús la silleria del cos inferior, ab una tinta ni blanca, ni fosca; pero lletja á tot serho.

Y un' altra cosa: en la part superior s' hi ha afegit un nou cos en forma de capsalera de llit, idea tal vegada més filosófica de lo que sembla á primera vista, ab la qual queda indicat fins á cert punt que l' edifici pertany al Hospital.

Las reformas interiors que tendeixen á convertir lo local en un teatro d' istiu ja son més aceptables. L' obertura de las finestras y la substitució de las butacas de vellut per sillons de regilla farà més tolerable l' estancia en lo teatro durant los mesos de calor.

Ara no falta més sinó que 'l Sr. Palencia fassa lo que vaig indicarli un altre dia. Si mana treure la tarima dels músichs, deixant á aquestos al nivell del solat de la sala, no tapanán la vista als espectadors de las primeras filas de butacas.

No m' agrada rebaixar á ningú; pero hi ha elevacions que son totalment injustificadas.

En las funcions, res de nou, tota vegada que «*El amor y la Gaceta*» y «*Levantar muertos*», escullidas per en Domingo García pera sa funció de benefici son més vellas que l' anar á peu.

La gran sort es qu' en aquestas produccions en García s' hi distingeix de una manera notable.

LICEO.

Qu' en Maurel es un gran artista ho sap tot-hom.

Representant lo *Faust* va despullar lo tipo de *Mefistófeles* de aquell caràcter carnavalesch que soliam véureli y va cantar alguns trossos ab notable intenció. Pero 'l talent no es prou per suplir la falta de tessitura. *Mefistófeles* sempre ha sigut un baix y Maurel ha sigut sempre un barítono.

¡Ditxosos barítonos! Aquí tenen á n' en Broggi, de veu també abaritonada, que va encarregar-se del paper de *Faust*, y aquest unit á n' en *Valentin*, fan tres barítonos.

Si en Broggi va ensopegar algunas vegadas, en cambi en Labán va ferse aplaudir ab justicia.

A la Borelli van salvarla las moltras simpatias que tè conquistadas entre 'l públich. Aixó no vol dir qu' en certs moments no 's distingís, que talent y facultats tè de sobras pera sortir ayrosa en totas las empresas que acometi.

En resúm: un *Faust* bastant *in-faust*.

S' ha cantat una vegada y prou.

La Frandín s' ha despedit ja del públich, executant la *Carmen*, de la manera que sols ella sab ferho.

Dimars per fi va cantarse l' *Amleto*.

La Sra. Beudazzi Garulli estava encara indisposada.

Aixís y tot doná repetidas mostrás de la flexibilitat del seu talent, indicant totas las gradacions y matisos inherents al delicat paper de Ofelia.

La Sra. Bardelli 's portá discretament en son paper de reyna.

L' héroe de la representació sigué lo Sr. Maurel qu' encare que no estava del tot bè de veu, feu prodigis en la caracterisació del tipo de *Hamlet*, traduhintlo en totas ocasions ab la maestría de un artista sense rival. Decididament l' *Hamlet* será sempre il *capo-lavoro* de Maurel.

Lo Sr. Vidal feu lo paper de rey, desplegant la inteligencia de sempre.

Lo coro molt bè, y l' orquesta, baix la batuta del mestre Goula, admirable.

Entre 'l concurrents al Gran Teatro reina gran animació.

Per avuy divendres está anunciada l' arribada del rey.

Entenemnos: del rey dels tenors, del incomparable Gayarre.

Aixís donchs, poch tardarém á sentirlo.

ROMEA.

La reproducció de *Serafina la beata* del senyor Riera y Bertrán, estrenada ab lo titol de *Caritat* fa ja una pila d' anys, atragué al Teatro catalá bonas entradas.

Lo públich aplaudí las situacions culminants de l' obra, y 'l Sr. Riera hagué de sortir distintas vegadas á rebre 'ls aplausos de la concurrencia.

ESPANYOL.

Després de *La Campana milagrosa*, que no ha lograt ferse vella en lo cartell, *José Maria*.

Per no haver pogut assistir al estreno de la mateixa, hem de abstenirnos de donarne compte.

La companyia Tomba 's prepara per reapareixer en aquest teatro, desde 'l primer de juny.

Se diu que porta algunas obras novas, entre las quals se citan: *La Campana dell Eremitaggio* de Sarria, *Cieco e Cola* de Buonomo, *Fruto prohibito* de Ricci (fill), *Il vecchio della montagna* de Canti y *Medio pa mi, medio pa tu* de Ricci (pare).

Ara no més falta que la cullita aixís com es abundant siga de bona calitat.

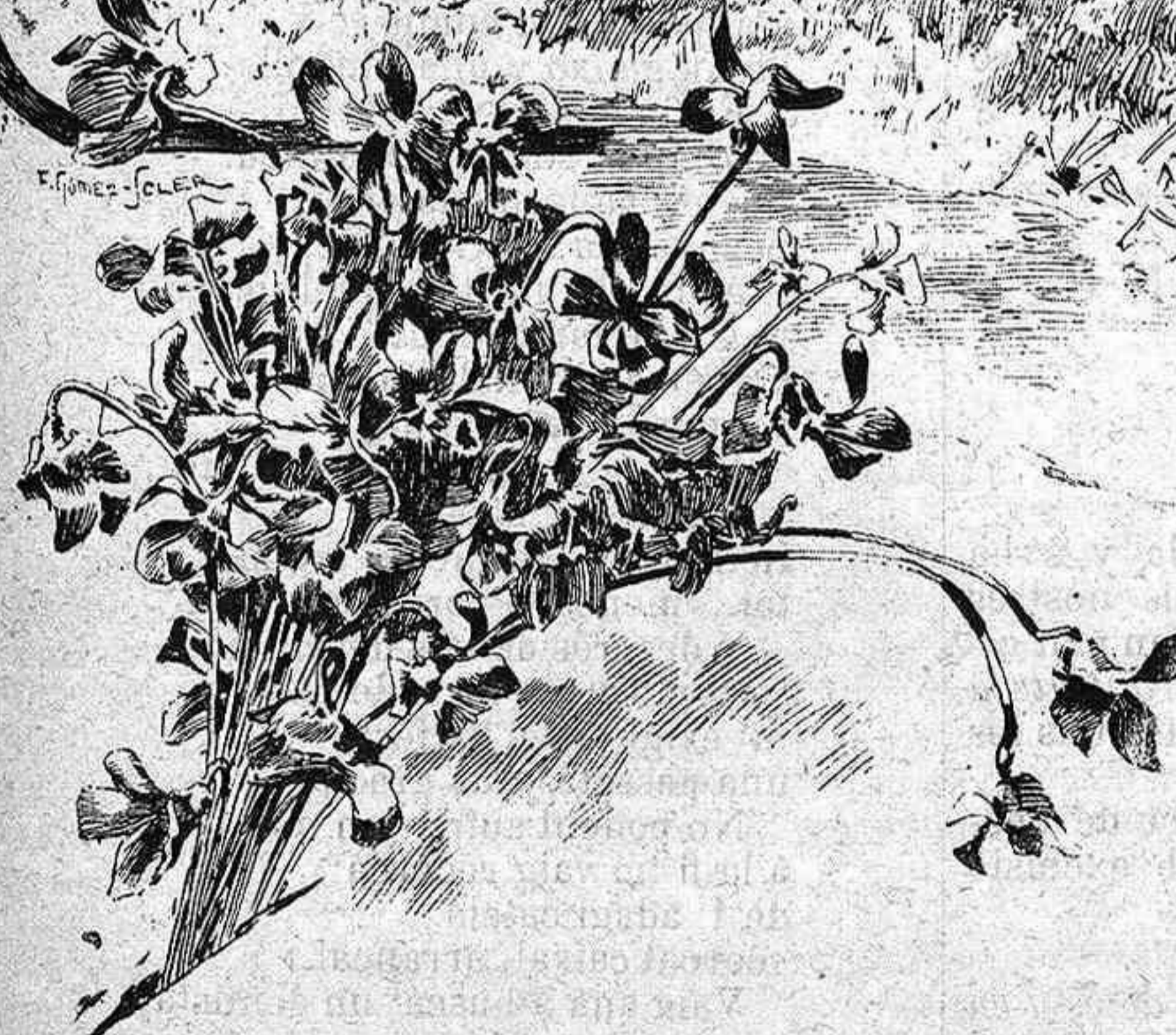
TÍVOLI.

La sarsueleta en dos actes *La Condesita* perteneix al género senzill. Una senyora que pèls seus propòsits se vesteix de criada y un noble que, seguint la pista á la senyora, 's vesteix de carnicer: vels'hi aquí l' ánima del argument. D' aquesta petita cosa 'n resultan, com es natural, una infinitat de situacions cómicas y equívocs qu' en lo teatro sempre fan efecte. La música es sumament agradable, especialment lo final del acte segon, una pessa concertant cantada ab molt calor y que arriba á entussiar de veras al públich.

Lo desempenyo bó. Sobressurten las senyoras Seuba y Raguer y 'ls Srs. Sala, Puig y algun altre.

¡MAIG!

Las flors badan lo seu cálzer
escampant núvols d' olors
y las nenas s' entretenen
teixint guirnaldas d' amors.

¿Volen veure un' obra entretinguda y simpática? Pues vajan á sentir *Tiple en puerta*, l' última novedat pue 'ns ha donat lo *Tivoli*. Sense ser com *La Diva*, se li sembla bastant y promet sostenirse en lo cartell durant mols días.

Tiple en puerta tè tres ó quatre números de música frescos y enjogassats, xistes á parells y moltas situacions graciosas á tot serho. En lo quadro segon—l' obra 'n tè dos—apareix l' escenari d' un teatro, vist per la part de dins.

En quan á l' execució, debém confessarho, no es solzament bona, sinó superior. Tal vegada no havíam vist en lo *Tivoli* una obreta tan justa y bèn representada com *Tiple en puerta*.

Tots los que hi prenen part hi están bè. La simpática Leyda, l' endiablut Capdevila, que s' ha apoderat de la sarsuela ab un brillo que enamora, en Gil... en fi, ja ho havém dit, tots en general y cadascú en particular se portan com uns homes... ó com unas donas, segons lo sexo.

Tiple en puerta donará entradas.

NOVEDATS.

Per fi s' ha fixat per demá dissapte l' estreno del ball de gran espectacle *Exelcior*.

«No hay plazo que no se cnmpla, ni deuda que no se pague.»

Menos las de la Exposició.

CATALUNYA.

No deixin que se 'n vaji en Holden sense anarli á veure *La Cenicienta*.

Aquesta pantomima ab sos balls y sas extraordinarias combinacions, ab son vestuari luxós y sas decoracions preciosas forma un espectacle que sorprén y seduheix.

Impossible portar més enllá l' art dels putxinellis.

Aixís se comprén qu' en Holden haja cridat l' atenció de tot Europa.

EL INGENIO.

Tal es lo titol del espectacle nou que fa dos números vaig anunciarlos, consistent en una serie d' edificis, monuments y escenas tot fet ab cartas doblégadas y retalladas, sense que hi haja res enganxat.

Es un treball, sense precedents, que revela una paciència extraordinaria.

L' exposició está instalada en l' antich Teatro de Novedats, xanflá de la Ronda de Sant Pere y 'l Passeig de Gracia.

Y no 'ls dich res més, per no privarlos la sorpresa.

N. N. N.

LLIBRES.

CURA DE CRISTIÁ.—Ha sigut publicada y s' ha posat ja á la venta aquesta obreta dels nostres companys Roca y Roca y C. Gumá, ab tan èxit estrenada lo día 8 del actual en lo *Teatro Catalá* (Romea), ahont continua representantse tots los dimars y dijous de la senmana.

Aques juguet reuneix la circumstancia de des-empenyarlo homes exclusivament, ab exclusió total de las faldillas.

MURALLA DE FERRO.—*Drama en tres actes y en vers*. Al estrenarse aquesta obra del Sr. Got y

Anguera en lo *Teatro de Novedats*, á mitj janer de aquest any, expressarem lo judici favorable que 'ns meresqué.

L' obra ha sigut impresa á Sabadell ab notable correcció y elegancia.

RATA SABIA.

DESVENTURAS D' UN CAIXAL.

Lo punyo de mon bastó
rosegava un jorn fatal,
quan m' adoní que un caixal
me feya certa coissó.

Tant me xafá la guitarra,
que desde aquell dia ensá,
no vaig poder més menjá'
per aquell cantó de barra.

Veyám ¿de quin modo logras
treure aquell constant neguit?
¡A fé hauría preferit
tení' un reguitzell de sogras!

Aburrit de patir tant,
un me sortí ab la xeringa
que un barbé ab certa potinga
calmava 'l doló al instant.

Arribo á allí.—¿Qué li falta?
—Lo bálсам.—L' amo está mal.
—¿Qué tè?—Dolor de caixal
que li ha fet inflar la galta

Al di' aixó, giro l' espatlla
y sens darli 'l passiobé
vaig atravessá 'l carre'
pensant ab lo bálсам-guatlla.

Si l' amo hi es per desgracia,
—¡cóm te 'l inflan—jo pensava,—
y carrers atravessava,
fins que que vegí una farmacia.

Del crudel mal que m' assota,
enterat l' apotecari,
digué qu' era necessari
posarhi un poch de cresota.

D' est terme 'l significat
ignorant, pensí ab molt greu
que m' anava á fé una *creu*
sota del caixal corcat.

Guayta 'l caixal, me 'l trontolla
fentme sanch, desapareix,
y al poch rato compareix
ab un ganxo y una ampolla.

En lo ganxo va posarhi
cotó fluix, sucá y ¡Déu mèu!
llavors va ferme la creu;
peró fou la del Calvari.

Al mullá 'l cotó, aquell plaga,
lo ganxo també mullá;
y aixís que 'l llabi 'm tocá
va quedar fet una lлага.

Vaig fe un gesto d' amargura,
y... genivas, paladar,
llengua, tot m' ho va cremar,
tot.. menos la corcadura.

Y després de tals desgracias
y omplirm' la boca de pesta,
m' exigí per fi de festa
una pesseta y las gracias.

No podent sufrir tan mal
á la fi 'm vaig recordá'
de l' adagi catalá:

«corcat caixal, arrancal.»

Vaig aná á buscá' un dentista,
y 'm vaig trobá' en poch moments

SORTINT DEL «PANORAMA DE PLEWNA».

—Lo qu' es aquí á Barcelona
Pepa, totas se las pensan.
Per més que jo hi dono voltas,
no puch arribá á comprendre
cóm han ficat aquí dins
tantas mojudas de terra,
tants mils y mils de soldats
y tants caballs cóm s' hi veuhen.

á casa un butxí de dents
qu' era un xiquet curt de vista.

Me feu seure en un silló,
luego 'm va fe' obrí 'l calaix,
m' agafá 'l caixal de baix
y 's comensá la funció.

Allí ab lo gatillo al corch
estira qu' estirarás!..
li escapa y m' enganxa 'l nas
com si m' hagués pres per porch.

Resultat d' aquest petardo;
que m' arrencá dotze rals,
que 'm foren dotze caixals;
pro 'l corcat encare 'l guardo.

M. BADIA.

—D. Francisco de Paula, ¿creuria que no 'l
coneix?

—¿Perque vaig vestit de pontifical á totas ho-
ras del día?

—Nó senyor.

—¿Perque m' hi acicalat las patillas ab extraor-
dinari primor?

—Tampoch.

—¿Y donchs per qué no 'm coneix?

—Vaig á dirli: perque ab motiu de l' arribada
de la reina regent ha publicat dugas alucions,
sense fer us en ellas del més petit superlatiu. Ni
un *dignissimo*, ni un *solemnissimo*, ni un *fastuo-
sissimo*...

Pero ara hi caich.

La falta de superlatius crech explicármela de
una manera.

Quan era més jove se 'ls va gastar tots y ara
que 'ls necessita no n' hi quedan.

Apliqui 'l cas al escampall de la Exposició.

Lo que 's derrotxa no torna.

Revista de archs.

Lo que s' ha elevat á l' entrada del Passeig de
Sant Joan pertany de plé á l' arquitectura eba-
nística. Colocant una lluna al vuit de l' arch,
Barcelona quedaria dotada ab un magnífich ar-
mari de mirall.

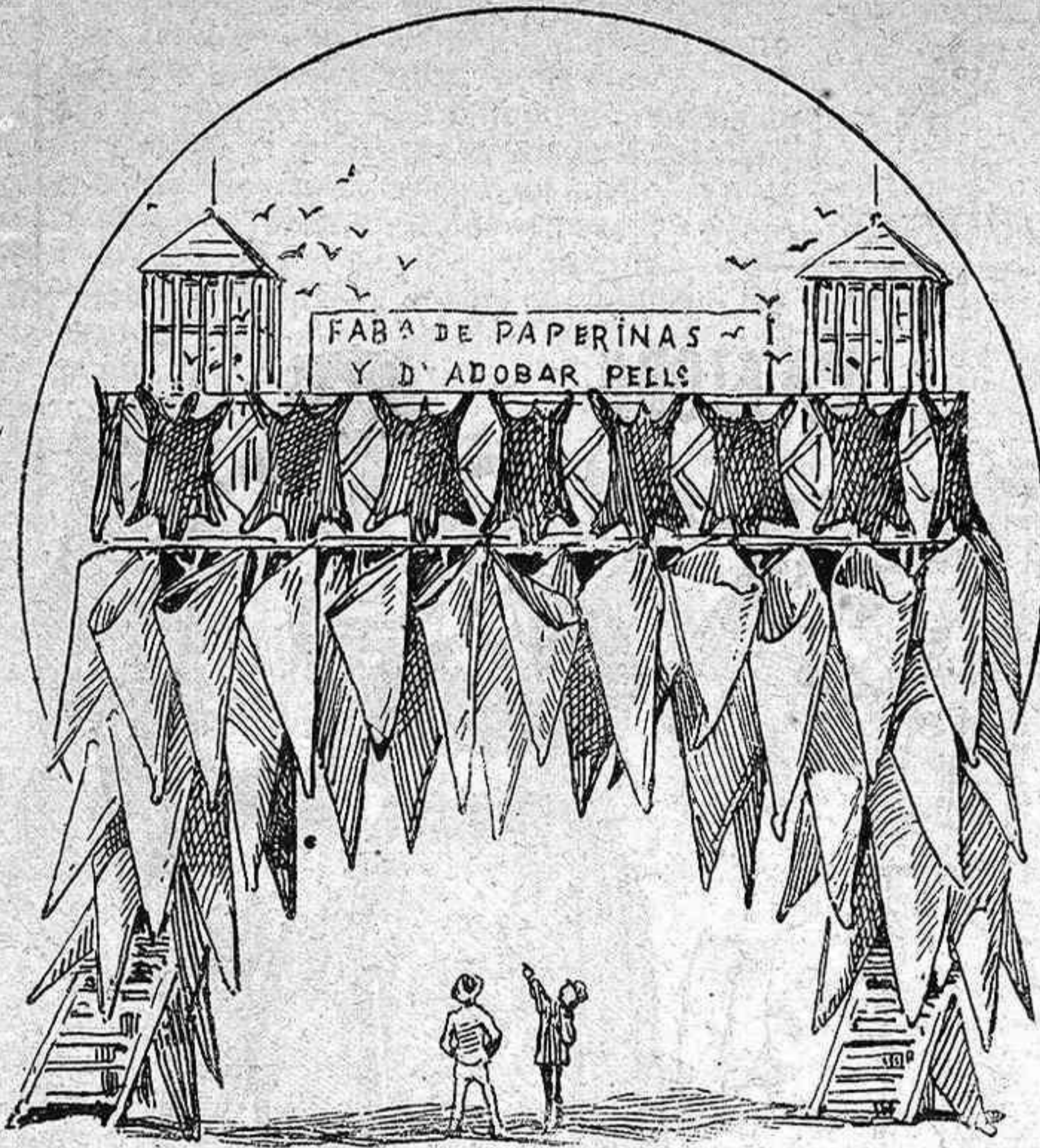
Arch del carrer de Corts.

Sense buscar aquella originalitat que raya en
extravagancia, tè molt bonas proporcions y está
decorat ab elegancia y bon gust.

Per tal motiu es provisional y desapareixerá
prompte.

Aquí no queda més que 'ls mamarratxos.

A LA PLASSA DE CATALUNYA.

Mortal que per 'questa plassa
plé d' admiració caminas:
aixeca 'l cap, y contempla
aquest pont de paperinas.

Rambla de Catalunya: Gran cascada de las paperinas.

Es la representació més adequada del arrós á la menuda.

Rambla de Canaletas.

Gran arch de vert erigit per la juventut monárquica.

No hi falta més que un lletrero reproduhnt los dos célebres octosílabos de Serafí Pitarra:

«Senyors: l' esperansa es verda
y 'l vert es menjar pèls ases.»

Rambla d' Estudis, davant de ca 'n López y del Banch hispano-colonial:

Alló no fa arch sinó arquet.

En Fontrodona difícilment podria passarhi. Si distretament arribés á intentarho es casi segur que l' arquet quedaria embussat.

En aquesta obra del género microscòpich no hi falta sino un torniquet per l' istil del que hi ha á l' entrada del Panorama de Plewna.

Per medi de aquest aparato 's podrien contar las personas que passen per la Rambla.

Llegeixo:

«Lo Consell d' Estat ha prés la resolusió de desplegar molt gran rigor en la concessió de nous títuls de Castilla.»

D. Francisco ¿y donchs lo marquesat de Olèrdula?

Una prevenció á las Esquadras extrangeras.

Per mort de Déu y dels sants abstinuinse de fer salvas totas á la vegada.

Considerin que 'ls edificis de l' Exposició son de nyigui-nyogui, y que ab l' estrépit podrien trontollar y anarse 'n á terra.

Entre las altrás gracias que ab motiu de l' estancia de la Reina regent á Barcelona concedirá l' Ajuntament hi haurá lots en diner á noys y noyas fills de pares pobres que neixin lo día 20 del actual.

Un pare de familia, desconsolat:
—¡Vaya una gracia!.. Vaja, que aquestas cosas haurían d' avisarse ab nou mesos de anticipació.

Han tret ja de dintre del Parch l' estatua de Roger de Lauria, la qual desde ara s' está mirant lo Parch desde la part de afóra.

Já ho véu l' interessat: no basta ser héroe per disfrutar de certas ventatjas.

Si pogués pagar quatre rals, ja 'l deixarian entrar.

EN LO RESTAURANT-HOTEL INTERNACIONAL

—¡D' una truyta y un bistech
sis pessetas! ¿que somía?
—¡Pues! Per vintiquatre rals
¿qué redimontri voldria?

LOS ESCOMBRIAYRES ENNOBLITS.

¡Ja s' ha acabat aquell temps!
Ara, en compte de pujar
à casa tèva à buscártelas,
tú me las tens de baixar.

Algunas de las personas que visitan l' Exposició universal se queixan del gran calor que 's deixa sentir sota las naus del Palau de la Industria.

—Aquest inconvenient l' arquitecto havia de preveure'l.

— Oh, ja l' ha previst.

—¿Si? ¿Y de quina manera?
— Donantli la forma de vano.

Déu son los bisbes espanyols que han enviat objectes á l' Exposició Universal.

¡Déu bisbes que ab la seva conducta contradiuhen al Arquebisbe de Tarragona que tatzava de inmorals aquesta classe de concursos.

Lo món está perdut.

***
Pero hi ha un remey.

Si 'l món está perdut, pot emplearse un recurs. Ferlo cridar pèl Nunci.

De S. S.

Per últim los gegants expulsats de la casa gran han trobat un domicili digne de tan elevats personatjes.

Tal es la casa del Sr. Font y Mariages, situada en la Ronda de Sant Pere, cantonada al carrer del Bruch, qual casa, desde fa molt temps, venia sent designada pèl públich ab lo nom de la *casa dels gegants*.

***
¡A quin temps hem arribat que hasta 'ls gegants se veuhen obligats á mudar de casa!

Fet y fet més hauria valgut prescindir d' ells, á lo menos aquest any.

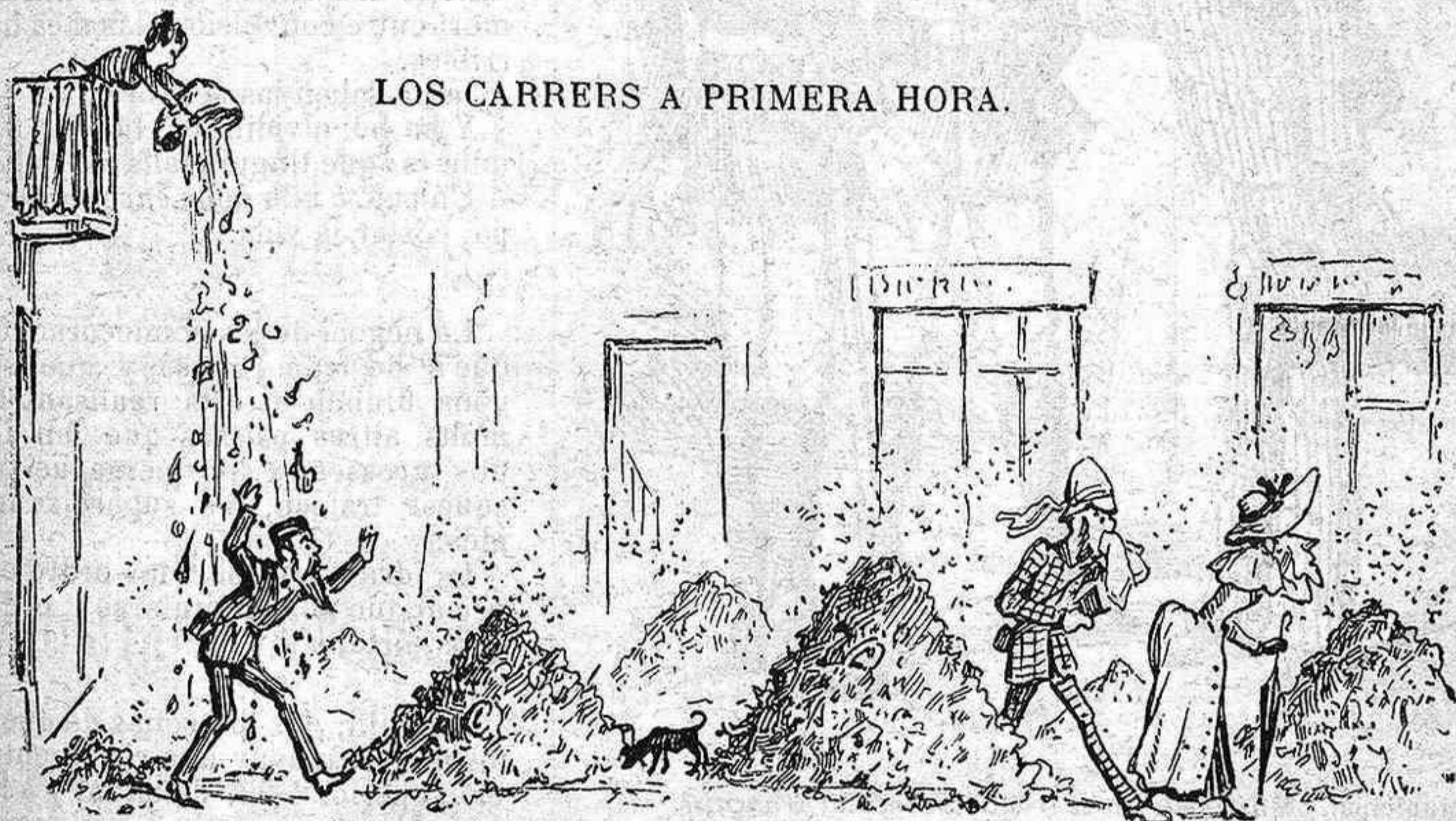
¡Son tants los que 'ls hi fan la competencia!

No 'm va ser possible assistir á la inauguració del *Gran Hotel y Restaurant de Castilla*, instalat en la Riera de Sant Joan y á qual acte varen invitarme galantment los seus duenyos Srs. Bolaño, Barazat y Martinez.

Aixís y tot me consta que 'l nou establiment, capás per 180 hostes, está instalat ab elegancia y reuneix á un confort inmillorable un tracte excellent que farà que 'l prefereixin las moltes personas que visitin Barcelona, ab motiu de la Exposició.

Las damas de Nova York han tret una nova

LOS CARRERS A PRIMERA HORA.

Si la ley d' escombrarias
se comensa á no observar,
¡pobres extranjer que vinguin,
ja 's cansarán d' ensumar!

moda que serà, sens dupte, la delícia dels marits.

La tal moda consisteix en ferse incrustar brillants en la dentadura, de tal manera que quan una de aquestes dames obra 'ls llabis per riure, un verdader llampagueig enlluerna al home més curt de vista.

Ab aquesta moda las solteras portarán lo dot á la dentadura.

L' ofici de dentista serà un dels més socorreguts.

Y si una familia passa apuros, hi haurá un medi molt sencill de sortirne. Bastará pèl cas anar á empenyar un caixal de la costella.

Si volen veure escorxar mariners, segueixin á qualsevol dels extrangers que han vingut ab l' Esquadra, en lo moment que van á plassa.

Y allà veurán de quina manera 'l pelan las senyoras verduleras y en general tots los venedors de articles de consums.

¿Y aquesta es la terra hospitalaria de que parlava Cervantes?

Me sembla á mí que D. Francisco de Paula, sense necessitat de fer estudiar francès als municipals, podia disposar que las plassas-mercats si-guessen vigiladas, per evitar semblants abusos.

De altra manera 'l día que 'l nombrin marquès de Olérdula ¡que 'n durá pocas d' esquadras á la comitiva!

No 's pot donar una idea de las compromisos en que 's veuen las corporacions que tractan de donar alguna festa, ab motiu de l' estancia aquí de la Reina Regent.

Després de calcular la cabuda del local, repasan las invitacions que s' han de repartir, y 'ls comptes no 'ls surten... Tots los locals resultan insuficients.

¡Y pensar que seria tan fácil quedar bé ab tot-hom!

Bastaría trasladar todas las festas y ceremonias á la plassa de toros.

S' ha instalat un nou café, sucursal del acreditat del *Sigle XIX*, en lo qu' era jardí de ca 'n Gibert.

Lo local es espayós, fresch, ventilat y está montat ab verdadera elegancia.

Un detall: de cara al Passeig de Gracia s' hi ha colocat un gran taulell, en lo qual se despatxa licors y cervesa als transeunts. La cervesa es de qualitat inmillorable y surt sempre fresca y á la mateixa temperatna.

Una noticia que interessará á las dames descontentas dels colors que 'ls dona la mare naturalesa y aficionadas á acudir á la pintura decorativa.

Una célebre comedianta de Viena va punxarse 'l dit quan lo tenia plé de velutina. La base de aquesta potinga es lo sulfat de plom y aquesta sustancia constituheix un veneno tan efíacs que la infelís morí entre convulsions las més horribles.

Ja ho saben las senyoras.

Y no ho olvidin los homes llaminers, que tinguin talls als llabis.

Un petó á una dona *envelutinada* pot costar la vida.

Lo negoci de las condecoracions que s' ha fet á Fransa y que segons diuen s' está realisant en molts altres païssos que fan los ulls grossos y no persegueixen aquest tráfeh, me sugereix una idea:

La idea d' establir, un ordre especial que podria titularse l' ordre de la fortuna.

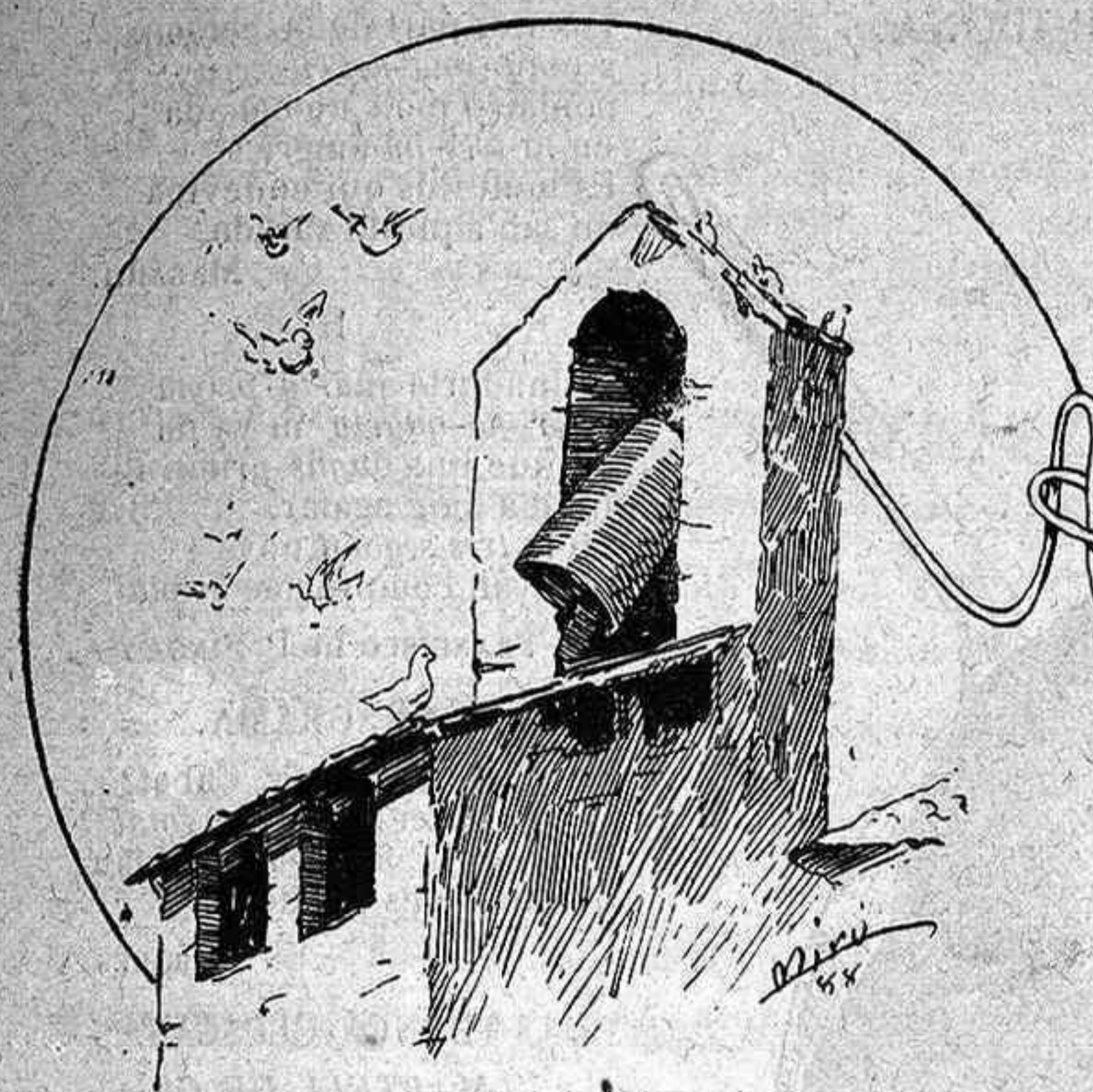
Escoltin; ¿las personas de quartos no tenen avuy una representació superior á las de talent y á las de noblesa?

Y en materia de diners ¿no hi ha avuy una verdadera propensió

PRACTICA DE FRANCÉS MUNICIPAL.

- Municipal, ¿dans quelle rue se trouve le consulat français?
- Gómez, á ver si entiendes ese gabacho.
- ¿Le consulat français, s'il vous plait?
- Chico... ese francés no será de Francia. ¡No entiendo res de lo que dice!

LOPEZ-EDITOR. LLIBRERÍA ESPANYOLA

Rambla del Mitj, n.º 20

← BARCELONA →

ANNUNCI

LA EXPOSICIÓN UNIVERSAL
DE BARCELONA

HUMORADA AGRE-DOLSA, EN VERS

PER

C. GUMÁ

1.ª edició.—Un quadern de 32 planas, per 2 ralets.

Acaba de publicarse

LAS NOVELAS AMOROSAS TOMO V

Forma un tomo en 8.º con preciosa cubierta al cromo, ilustrado con dibujos de CUCHY. Ptas. 2.

JOSEPH GOT Y ANGUERA

MURALLA DE FERRO

DRAMA EN TRES ACTES Y EN VERS

Ptas. 2.

LA ÚLTIMA LUCHA

POR

ALFONSO PÉREZ NEIRA

Tomo 5.º de la Colección Contemporánea, Ptas. 1.

PAUL DE KOCK

LA DUQUESITA

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

E. PÉREZ ESCRICH

EL HIJO DEL PUEBLO

Y

EL LUGAREÑO

Un tomo en 8.º con una cubierta al cromo, Ptas. 2'50.

Obra nova

CURA DE CRISTIÀ

Juguet còmic en un acte y en vers

PER

J. ROCA Y ROCA

Y

C. GUMÁ

Ptas. 1.

GUIDE

DE

BARCELONE

ET SES ENVIRONS

PRÉCÉDÉ D'UN

Manuel de conversation FRANÇAIS-ESPAGNOL

Vues des principaux edifices civils et religieux, monuments, théâtres, etc., etc.

REVUE GÉNÉRALE DE

L'EXPOSITION UNIVERSELLE

ACOMPAGNÉE D'UN PLAN

PRIX: 4 Frs.

Acaba de publicarse

GALERÍA HISTÓRICA

DE

MUJERES CÉLEBRES

POR

EMILIO CASTELAR

TOMO V

Ptas. 5.

ALGO

Colección de poesías

DE

J. M.ª BARTRINA

con ilustraciones de

J. L. PELLICER

Ptas. 3.

J. ROCA Y ROCA

LO PLET DE 'N BALDOMERO

Comedia de costums en tres actes y en prosa

Ptas. 2.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuu, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responem de extravísos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

ENTRE EN MARTIN Y EN FONTRODONA.

—Jo que volia que fossis
cuyner de ca la Ciutat!
Diu que cuyners, cacerolas,
alls, safrá... ¡tot s' ho han portat!

á treure al sol més de lo que hi ha á la sombra?
Donchs estableixis l' ordre de la fortuna, adju-
diquinse las condecoracions, segons tarifa, y res
hi perderán los pobles.
Tot lo que ingressi en aquest concepte podrá
destinarse á beneficencia.

- A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO
1. XARADA 1.ª—*Mo ca-dor.*
  2. ID. 2.ª—*Ves-tit.*
  3. ENDAVINALLA.—*Matalàs.*
  4. ANAGRAMA.—*Nora-Oran.*
  5. TRENCA-CLOSCAS.—*Carlota de Mena.*
  6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Alpens.*
  7. CONVERSA.—*Hortensia.*
  8. GEROGLÍFICH.—*Es imperdonable un assesi.*

XARADAS.

I.
Aliment es ma primera;
un teixit es hu-segona;

Tersa es part de la persona,
y ma prima-dos-tercera
població molt nomenada
en lo tres-hu americá.
Es molt llús qui endeviná
no sab aquesta xarada.
MARAIGI.

II.

Una forta quarta-prima
la prima-quarta 'm va da
perque una dugas-primerera
un día vaig agafar,
ab la tres-segona nova
que van comprarme á total.

FRANCISCO DE P. SINCA Y A.

ANAGRAMA.

—De ahont vè Sr. Cabot?
—Vinch del carrer de Total
de comprá' aquest traje blau
que demá es dia de tot.

UN MARQUÉS.

TRENCA-CLOSCAS.

MARTELL DE OR.

Formar ab aquestas lletras lo
nom de un poble de Catalunya.

TRES ESTUDIANTS.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula catalana
que anantli trayent cada volta
qu' es llegeixi una lletra del
darrera donga los següents re-
sultats: Primera: arbre.—Sego-
na: id.—Tercera: nom d' home.
—Quarta: signo aritmétich.—
Quinta: consonant.—Sexta: altra
consonant.

A. GIBERT.

MUDANSA-CANTABLE.

(Música de «Los ratas»).

—Jo he vingut de Toledo.
—Y jo de Hamburgo.
—Y jo de Oviedo.

Hem vingut sols per total la Exposició
que 'ns deyan que serfa de lo milló.

—Havem vist unas cosas ..
—Que hasta fan riure.
—De tan hermosas...

Sobre tot jardinets de moltes maneres;
y un palau que quan plou á dins hi ha goteras.

A un hostal un día
vam aná á sopar
y 'l que vam menjarnos
á tot vam quedar.
Perque es tan barato
lo que allí serveixen
que per poca teca
sense rals te deixan

PEPET D' ESPLUGAS.

GEROGLÍFICH.

:: +
X
.
a + 00

CONFITER SARRALENCH.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.